

РЕШЕНИЕ

№ 21444

гр. София, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 57 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛА М. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ Гражданско дело № 20211110128794 по описа за 2021 година

Предявени са обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС, чл. 345, ал. 1 ТЗ признаване за установено между страните, че ответникът З. Т. М. дължи на ищеца сумата от **3257,27 лв.**, представляваща общ размер на непогасени задължения за предоставени телекомуникационни услуги и лизингови вноски по договори за лизинг, съгласно фактура № 7259929859/01.08.2017г., № 7261304065/01.09.2017г., № 7262587242/01.10.2017г., № *****/01.11.2017г., № 7265407571/01.12.2017г., ведно със законна лихва от 30.07.2019 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 43835/2019 г. по описа на СРС, 57-ми състав.

Ищецът твърди, че между страните са сключени редица договори за мобилни услуги и допълнителни споразумения към тях, по силата на които е предоставил на ответника електронни съобщителни услуги, но последният не изпълнил задължението си за плащане на месечни такси и цената на доставените услуги за процесните периоди, поради което договорите са прекратени предсрочно. Сочи, че между страните са съществували и облигационни отношения, възникнали по силата на договори за лизинг, като на абоната са предоставени мобилни устройства срещу задължението да извърши определен брой месечни лизингови вноски. Ищецът твърди, че е престириал съобразно уговореното, но ответникът не е изпълнил задълженията си за заплащане на лизинговите вноски за посочения период.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок по чл.131 ГПК чрез особения си представител адв. К. М., с който оспорва иска като неоснователен и недоказан по основание и размер. Оспорва автентичността на подписите на ответника, положени върху част от представените, изброени в отговора, документи. Навежда доводи за нищожност на договорите поради противоречие с добрите нрави и поради неравноправния им характер по смисъла на ЗЗП. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Моли искът да бъде отхвърлен.

Видно от служебна справка в търговския регистър е, че ищецът „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е променил фирменото си наименование на "ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ" ЕАД

след завеждане на делото, като е запазил същия ЕИК: 130460283.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По иска с пр. кв. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 228 ЗЕС за предоставяне на далекосъобщителни услуги:

-

За предоставяне на далекосъобщителни услуги за периода от 01.07.2017г. до 31.10.2017г. се претендира сума в размер, както следва: По фактура № 7259929859/01.08.2017г. в общ размер на 395,84 лв.; По фактура № 7261304065/01.09.2017г. в общ размер на 198,46 лв.; По фактура № 7262587242/01.10.2017г. в общ размер на 102 лв.; По 7265407571/01.12.2017г. са сторнирани задължения в общ размер на 32,23 лв. или общо в размер на **664,07 лв.**

За да бъде уважен предявеният иск от страна на ищеца следва да бъдат доказани при условията на пълно и главно доказване следните кумулативни предпоставки: че между него и ответника е сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги; размера на договореното възнаграждение за тези услуги; изпълнението на задължението за реално предоставяне на договорените услуги в рамките на процесния период; както и стойността на конкретно предоставените услуги.

Видно от представените по делото доказателства между страните са били сключени следните договори: Договор за мобилни услуги от 20.06.2013г., с който се предоставя мобилен номер 0899927893; Договор за мобилни услуги от 04.07.2013г., с който се предоставя мобилен номер 0894649396; Договор за мобилни услуги от 04.07.2013г., с който се предоставя мобилен номер 0894613367; Сертификат за пакетни услуги Combo+ от 04.07.2013г., с който горепосочените номера се включват в пакет, за който се предоставя отстъпка; Договор за мобилни услуги от 14.07.2014г., с който се предоставя мобилен номер 0895515815; Допълнително споразумение от 21.11.2014г., с което се предоставя нов мобилен план за номер 0894649396; Допълнително споразумение от 04.03.2015г., с което се предоставя нов мобилен план за номер 0899927893; Допълнително споразумение от 19.09.2015г., с което се предоставя нов мобилен план за номер 0894613367; Допълнително споразумение от 19.09.2015г., с което се предоставя нов мобилен план за номер 0894649396; Допълнително споразумение от 19.09.2015г., с което се предоставя предоставя мобилен номер 0895515815; Допълнително споразумение от 04.11.2016г., с което се предоставя нов мобилен план за номер 0899927893; Допълнително споразумение от 04.07.2017г., с което се предоставя нов мобилен план за номер 0895515815;

Въпреки направеното принципно оспорване на подписите положени под договорите, не е било поискано откриване на производство по чл. 193 ГПК, поради което следва да се приеме, че тези договори и допълнителни споразумения са били подписани от страна на ответника. Следва да се допълни, че евентуално такова искане, ако е било валидно наведено, е било оттеглено от ответника в заседание от 27.06.2023г. Съдът намира, също така, че тези договори и споразуменията към тях не са и не съдържат клаузи противоречащи на добрите нрави или на разпоредби от ЗЗП, както твърди ответника, ето защо приема договорите за валидни.

С оглед горното следва да се приеме, че по делото е доказано сключването на договори между страните, по които се дължат месечни такси за ползване на услуги.

В заседание проведено на 27.06.2023г. на основание чл. 146, ал. 2 ГПК като безспорно и ненуждащо се от доказване между страните е изведено, че през процесния период на ответника е бил осигурен достъп до далекосъобщителната мрежа на ищеца чрез предоставяне на посочените в исковата молба мобилни номера, и съответно са му били предоставяни далекосъобщителни услуги за процесния период.

Съгласно изготвената ССЧЕ дължимите суми за неплатени мобилни услуги по

процесните договори са 664,07 лв. Това се установява от констативната част на експертизата, независимо, че в заключителната е допусната грешка, като е посочена сумата от 514,64 с ДДС. В действителност като дължима сума без ДДС е посочена 553,39 лв., която не би могла да надвишава сумата с начислено ДДС, или при просто изчисление на ДДС се получава сумата от 664,07 с ДДС.

По тези съобщения съдът намира, че е осъществен гореописания състав, като е доказано, че между страните са били сключени редица договори и допълнителни споразумения за предоставяне на далекосъобщителни услуги, признато е изпълнението от страна на ищеца на задължението за реално предоставяне на договорените услуги в рамките на процесния период, като и стойността на конкретно предоставените услуги, видно от договорите, и определеният от ССЧЕ размер.

Ето защо, съдът намира, че следва да уважи искът с пр.кв. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 228 ЗЕС, за предоставени далекосъобщителни услуги в пълен размер от **664,07 лв.**

По иска с пр. кв. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ за неплатени лизингови вноски.

-

За неплатени лизингови вноски се претендира сума в размер, както следва: По фактура № 7259929859/01.08.2017г. в общ размер на 126,58 лв.; По фактура № 7261304065/01.09.2017г. в общ размер на 126,58 лв.; По фактура № 7262587242/01.10.2017г. в общ размер на 126,58 лв.; По фактура № *****/01.11.2017г. в общ размер на 126,58 лв. или общо в размер на **506,32 лв.**

За да бъде уважен предявеният иск от страна на ищеца следва да бъдат доказани при условията на пълно и главно доказване следните кумулативни предпоставки: наличието на валиден договор за лизинг, сключен с ответника, по силата на който ищецът да е предоставил на ответника посочените в исковата молба мобилни апарати, на претендираната стойност и за ответника е възникнало задължение за заплащане на лизингови вноски в претендирувания размер.

Видно от представените по делото доказателства между страните са били сключени следните договори:

Договор за лизинг от 04.11.2016г., с който на ответника е бил предоставено за временно вземездно ползване устройство Apple iPhone 7 Plus 128GB Black на стойност от 1278,57 лв. за срок от 23 месеца при месечна вноска в размер на 55,59 лв.

В чл. 4 от договора е предвидено, че с подписването му лизингополучателят /отв. З. М./ декларира и потвърждава, че лизингодателят /“Теленор България“ АД, понастоящем „Йеттел България“ АД/ му предава устройството във вид годен за употреба, функционира изрядно, и съответства напълно на договорените технически характеристики и е комплектован с цялата документация, включително гаранционна карта.

Договор за лизинг от 04.07.2017г., с който на ответника е бил предоставено за временно вземездно ползване устройство Apple iPhone 7 Plus 128GB Silver на стойност от 1632,77 лв. за срок от 23 месеца при месечна вноска в размер на 70,99 лв.

В чл. 4 от договора е предвидено, че с подписването му лизингополучателят/отв. З. М./ декларира и потвърждава, че лизингодателят /“Теленор България“ АД, понастоящем „Йеттел България“ АД/ му предава устройството във вид годен за употреба, функционира изрядно, и съответства напълно на договорените технически характеристики и е комплектован с цялата документация, включително гаранционна карта.

Следователно за периода от 01.07.2019г. до 31.10.2017г./4 месеца/ за ответника са съществували задължения за заплащане на лизингови вноски по двата договора в общ размер от 506,32 лв. Същото се установява и от изявлението на вещото лице от заседание, проведено на 29.09.2023г., с което ревизира изготвеното заключение.

По тези съображения съдът намира, че е осъществен гореописания състав, като е доказано, че между страните са били сключени два договора за лизинг от 04.11.2016г. и от 04.07.2017г., по силата на които ищецът е предоставил на ответника мобилно устройство Apple iPhone 7 Plus 128GB Black за сумата от 55,59 лв. месечно и мобилно устройство Apple iPhone 7 Plus 128GB Silver за сумата от 70,99 лв. месечно, като са останали непогасени задължения за заплащане на лизингови вноски за този период в общ размер от 506,32 лв.

Ето защо съдът намира, че следва да уважи искът с вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, чл. 345, ал. 1 ТЗ за неплатени лизингови вноски за периода от 01.07.2019г. до 31.10.2017г. в пълен размер от **506,32 лв.**

Следва да се отбележи, че сумата от **2086,88 лв.** по фактура № 7265407571/01.12.2017г. също се претендира на осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ, тъй като ищеца твърди, че е настъпила предсрочна изискуемост на останалите лизингови вноски на осн. чл. 12, ал. 1 от общите условия към договорите, а не както първоначално съдът е квалифицирал иска по чл. 92, ал. 1 ЗЗД за неустойка, предвидена в чл. 11, ал. 2 от договорите в размер на непогасените лизингови вноски.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от общите условия към договори за лизинг от 04.11.2016г. и от 04.07.2017г. в случай на неизпълнение от страна на лизингополучателя, последният има право, в съответствие с разпоредбите на договора, общите условия и действащото законодателство да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми, както и всички други суми посочени в договора за лизинг, дължими и платими.

Съдът намира, че клаузата на чл. 12, ал. 1 от общите условия към договорите за предсрочна изискуемост на лизингови вноски е неравноправна на основание чл. 143, ал. 2, т. 15 вр. чл. 146 ЗЗП, тъй като възможността лизингодателят да направи предсрочно изискуемо цялото задължение на лизингополучателя за заплащане на периодично възнаграждение до края на уговорения в договора срок срещу ползването на вещта, макар да е принципно предвидена в чл. 71 ЗЗД, както и изрично при договора за банков кредит – в чл. 432 ТЗ, не следва да се прилага към договора за лизинг, тъй като същественото и характеризиращо договора за лизинг задължение на лизингодателя съвпада с тези на наемодателя по договора за наем – да предостави вещ за временно ползване срещу цена /възнаграждение/. В същия смисъл е и Решение № 72 от 18.07.2017 г. по т. д. № 3310/2015 г., ВКС, II т. о. Договорът за лизинг поражда периодични задължения за лизингополучателя, но също така лизингодателят има задължението трайно, през целия период на договора да предоставя ползване на вещта. Договорът за лизинг не е тъждествен с договора за продажба на изплащане, където задължението на продавача да прехвърли собствеността върху вещта е еднократно, а задължението на купувача да заплати цената е разсрочено на вноски, но отново е едно единно задължение. Чрез уговорената клауза лизингодателят търговец си гарантира правото да получава възнаграждение за предоставяне на услуга, която все още не е предоставил и прехвърля риска от случайно погиване и повреждане на вещта по договор за оперативен лизинг върху лизингополучателя в противоречие с правния режим на този договор по ТЗ (по арг. на противното от чл. 343 ТЗ и чл. 345, ал. 1 и чл. 347, ал. 2 ТЗ).

В същото време обаче, макар че според клаузата на чл. 12 от Общите условия на договора за лизинг вноските с ненастъпил падеж не са станали предсрочно изискуеми, по аналогия с ТР от 02.04.2019 г. по ТД № 8/2017 г., ВКС, ОСГТК, и на основание чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът следва да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, респективно – на исковата молба. Доколкото към датата на приключване на съдебното дирене – 29.09.2023 г., изискуемостта на всички вноски по договорите за лизинг е настъпила и доколкото няма данни ответникът през този период да е върнал мобилното устройство, в негова тежест е да изпълни и задълженията си за заплащане на дължимите лизингови вноски, поради което следва да се приеме, че изискуемостта на лизинговите вноски е настъпила, съгласно уговореното в договорите за лизинг, а не въз основа на клаузата за предсрочна изискуемост, която настоящият състав намира за нищожна и поради това не прилага.

От договорите, фактурите, изготвената ССЧЕ и разясненията на вещото лице от заседание проведено на 29.09.2023г. се констатира, че остатъчните незаплатени лизингови вноски са в общ размер от 2086,88 лв.

По тези съображения съдът намира, че е осъществен гореописания състав и относно падежиралите към момента на приключване на съдебното дирене лизингови вноски за периода от 31.10.2017г. до 04.06.2019г./падежът на последната лизингова вноски/, поради което и искът с пр. кв. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ, следва да се уважи в пълен размер и за сумата от **2086,88 лв.** или общо за сумата от **2593,20 лв.**, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 04.11.2016г. и Договор за лизинг от 04.07.2017г. за периода от 01.07.2017г. до 04.06.2019г.

По възражението за изтекла погасителна давност:

-

За вземанията по договорите следва да се прилага кратката 3 годишна погасителна давност по чл. 111 ЗЗД, тъй като същите са с периодично изпълнение, както се изтъкна по-горе подобно на договорите за наем. Най-старите вземания се отнасят за периода от 01.07.2017г. до 31.07.2017г., като стават изискуеми на дата посочена във фактурата – 16.08.2017г., съгласно чл. 27 ОУ. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което прекъсва давността, е подадено на 30.07.2019г. Тоест, за нито едно от процесните задължения не е настъпила три годишната погасителна давност, противно на твърденията на ответника.

Ето защо възражението за изтекла погасителна давност следва да се отхвърли като неоснователно.

Относно разноските:

Разноски на ищеца: ДТ общо в заповедното и исковото производства – 340,85 лв., адвокатско възнаграждение в заповедното производство с ДДС – 412,80 лв., адвокатско възнаграждение в исковото производство с ДДС – 549,61 лв., и депозит за особен представител – 625,73 лв. или общо **1928,99 лв.**

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК и с оглед изхода на делото на ищеца следва да се присъдят разноски в пълен размер.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на **чл.422 от ГПК**, че **З. Т. М.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин 8“, бл.815Б, вх. 5, ап. 39, дължи на **"ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ" ЕАД**, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, заплащането съобразно заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 01.11.2019г. по ч.гр.д. № 43835/2019г. по описа на СРС, П г.о., 57- ми състав, както следва:

- на осн. **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 228 ЗЕС**, сума в размер на **664,07 лв.**, представляваща месечни абонаментни такси за използване на далекосъобщителни услуги за периода от 01.07.2017г. до 31.10.2017г. по Договор от 20.06.2013г.; Договор от 04.07.2013г.; Договор от 04.07.2013г.; Сертификат от 04.07.2013г.; Договор от 14.07.2014г.; Допълнително споразумение от 21.11.2014г.; Допълнително споразумение от 04.03.2015г.; Допълнително

споразумение от 19.09.2015г.; Допълнително споразумение от 19.09.2015г.; Допълнително споразумение от 19.09.2015г.; Допълнително споразумение от 04.11.2016г.; Допълнително споразумение от 04.07.2017г., сключени между страните, за което са издадени фактура № 7259929859/01.08.2017г.; фактура № 7261304065/01.09.2017г. ; фактура № 7262587242/01.10.2017г., фактура № *****/01.11.2017г. и фактура № 7265407571/01.12.2017г., ведно със законната лихва от 30.07.2019г. до окончателното □ изплащане;

- на осн. **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 345, ал. 1 ТЗ**, сума в размер на **2593,20 лв.**, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 04.11.2016г. и Договор за лизинг от 04.07.2017г. за периода от 01.07.2017г. до 04.06.2019г., ведно със законната лихва от 30.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане;

- на осн. **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **1928,99 лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____